

Arrest

nr. 222 606 van 13 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X -samen met haar bewindvoerder Mr. X-, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 15 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt geboren in 1983 te Antwerpen.

Op 27 maart 1984 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen.

Op 13 oktober 1995 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bewijs inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 29 april 1997 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart vreemdelingen.

Op 2 oktober 2001 wordt verzoekster moeder van haar Belgische dochter E.M.L. Thans verblijft E.M.L. in een centrum.

Op 7 maart 2005 wordt verzoekster te Zweden gearresteerd en op 27 mei 2005 wordt zij veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar.

Op 24 maart 2006 wordt verzoekster van ambtswege afgevoerd.

Verzoekster wordt overgedragen aan België en wordt op 28 november 2006 opgesloten in een Belgische gevangenis.

In een schrijven van 8 december 2006 deelt de gemachtigde van de bevoegde minister aan het directoraat-generaal Penitentiare Inrichtingen mee dat verzoekster recht heeft op verblijf.

Op 5 maart 2010 keert verzoekster na een uitgangsvergunning niet terug naar de gevangenis. Op 22 november 2017 komt ze "*terug opdagen in de gevangenis van Sint Gillis*".

Bij beschikking van 19 april 2018 met repertoriumnummer 201/5046 stelt het vredegerecht van het vierde kanton, te Brugge vast dat een rechterlijke beschermingsmaatregel over de persoon en de goederen ten aanzien van verzoekster dient te worden ingesteld.

Op 20 juni 2018 stuurt een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken een e-mailbericht naar de raadsman van verzoekster. In dit bericht wordt uiteengezet dat verzoekster haar recht op verblijf verloor overeenkomstig artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) omdat zij langer dan één jaar afwezig was in België. Immers werd zij op 7 maart 2005 te Zweden gearresteerd en op 28 november 2006 uitgeleverd en opgesloten in een gevangenis te België. Verzoekster dient een beroep tot nietigverklaring in tegen dit e-mailbericht van 20 juni 2018. Deze zaak is gekend onder het nr. 222 428.

Op 27 juli 2018 dient verzoekster via haar advocaat met een bijzondere volmacht van de bewindvoerder van verzoekster daartoe een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belgische burger, met name E.M.L. Ze vraagt om in ondergeschikte orde haar aanvraag te behandelen als een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 januari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.07.2018 werd ingediend door:

Naam: E. M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboorteplaats: Antwerpen

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...).1983

Identificatienummer in het Rijksregister xxx

om de volgende rede geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en haar Belgisch minderjarig kind niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. De notie "begeleiden" of "zich bij hem voegen", zoals opgenomen in voormelde bepaling, hoewel dit geen samenwonen hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomt bewijzen aan te brengen dat zij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen overlegt van een financiële en affectieve band met het kind in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er een affectieve en financiële band met de referentie-persoon zou bestaan:

- ongedateerde foto's: louter enkele ongedateerde foto's kunnen geen affectieve band bewijzen.*
- schrijven 'L. V. (...)' dd. 29.06.2016, de instelling waar de referentiepersoon verblijft, waaruit blijkt dat betrokkene op 11 .07.2016 een afspraak had om haar dochter te bezoeken.*
- schrijven S.-V. (...) vzw dd. 22.01.2018: uit dit document blijken geen contacten tussen betrokkene en de referentiepersoon*

Louter op basis van de voorgelegde documenten is de affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit een financiële band zou blijken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"□ Schending van art. 40bis j. 40ter Vw. j. art. 9 j. 9bis Vw.;

□ Schending van art. 19 Vw. j. art. 19 Vw. zoals van toepassing voor de wetswijziging van 25 april 2007 j. artikel 1-7 van het Koninklijk besluit houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren van 7 augustus 1995 en de omzendbrief van 5 februari 1996 betreffende de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 februari 1996 j. art. 62 Vw.;

□ Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht;

□ Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;

□ Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Vooreerst kan verwezen worden naar de voorgaanden in dit dossier en het principieel standpunt dat mevrouw M. E. M. (...) steeds over verblijf heeft beschikt en dus beschikt, reden waarom zij het eerder standpunt van verweerster ook heeft aangevochten (zie boven):

"(...)"

Evenwel, gelet de bijzonder precaire toestand van mevrouw M. E. M. (...) en de weerslag van dit aangevochten standpunt van verweerster op de verzekeraarbaarheid van mevrouw M. E. M. (...) inzake toeleiding door de betrokken diensten naar een gespecialiseerde verzorgingsinstelling, had mevrouw M.

E. M. (...) in afwachting van een eventuele verbreking alle belang bij het volledigheidshalve indienen van een aanvraag tot een (nieuw) statuut.

Voor mevrouw M. E. M. (...) werd dan ook een aanvraag ingediend op grond van art. 40bis j. 40 ter j. 9 j. 9bis Vw.

De aanvraag was voorzien van een motivatie met alle benodigde stukken inzake deze artikelen.

Mevrouw M. E. M. (...), hoewel zij van mening is dat haar sowieso geen verblijf mag geweigerd worden omdat zij in feite nog altijd verblijf heeft (zie boven), heeft een aantoonbaar belang deze aanvraag in te dienen tot andersluidende beslissing inzage het eerder weergegeven standpunt vanwege verweerster.

Echter, werd de aanvraag van mevrouw alsnog geweigerd enkel met verwijzing naar art. 40ter Vw. nu uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij een financiële en affectieve band heeft met haar minderjarige dochter volgens verweerster.

Meer in het bijzonder zou de affectieve band onvoldoende bewezen zijn door de foto's, het schrijven van L. V. (...) en het schrijven van het S.-V. (...)instituut en werden geen bewijzen voorgelegd van een financiële band.

Echter, betreft het hier in elk geval een particuliere situatie waardoor in de bijgaande motivatie werd uiteengezet dat ook L. (...) een mentale beperking kent waardoor zij geplaatst werd in het gespecialiseerd centrum L. V. (...).

Een schrijven betreffende contacten door dit centrum werd gevoegd evenals foto's gezien voor de plaatsing moeder en dochter samen werden opgevangen door familie zoals bevestigd in het schrijven van S.-V. (...).

Nog eerder daarvoor is het evenwel duidelijk dat moeder en dochter steeds samen geweest zijn (zie ook foto's waaronder niet enkel vanuit het verleden maar trouwens ook tijdens het ziekenhuisverblijf en aan verweerster gekende situatie verleden).

Artikel 40ter Vw stelt de gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind in, dit artikel voorziet evenwel niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het 'vergezellen van' of het 'zich voegen bij'.

Conform art. 8 EVRM houdt dit in dat dit uiteraard geldt voor ouders die een gezinsleven reeds van bij het begin van het leven van hun kind hebben (RvV 29 augustus 2018, nr. 208.378).

Eveneens volgt uit art. 8 EVRM dat in die zin de band tussen ouder en kind wordt vermoed (RvV 29 augustus 2018, nr. 208.378) en slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou kunnen aangenomen worden dat er geen enkele sprake meer zou zijn van enige band, op welke manier dan ook, ook niet indien contacten slechts af en toe zouden plaats vinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland en EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije).

Uit de administratieve stukken blijkt dat verweerster welbekend is met de schrijnende situatie. Met name gaat het hier over een persoon die steeds verblijf heeft gehad (en onverminderd aldus volgens het standpunt van verzoekster nog steeds heeft), die steeds met haar kind is geweest tot bepaalde omstandigheden, waarna beiden terug opgevangen door de familie tot aan opname van L. (...) in L. V. (...) (gelet op haar beperkingen) en vervolgens is de situatie bijkomend bemoeilijkt door een CVA en de revalidatie waar mevrouw E. M. (...) dient door te gaan (zie overigens foto aan het ziekenhuisbed).

Om dan te stellen, gezien de kennis van de omstandigheden door verweerster zoals ook nogmaals benadrukt in de bijhorende motivatie, dat, conform de hierboven vermelde rechtspraak over een gezinsband, men zou dienen ontzegd worden, is disproportioneel hardvochtig en strookt niet met de inhoud van het administratief dossier en de stukken waardoor de bestreden beslissing ook niet zorgvuldig voorkomt.

Te meer nu uit art. 42 Vw. volgt dat rekening dient gehouden te worden met het geheel aan elementen uit het dossier.

Of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met het gegeven dat er een levenslange band is, doch sinds 2016 plaatsing van L. (...) wegens haar beperking en vervolgens het CVA, is onbekend. De motiveringsplicht werd op die manier evenzeer geschonden.

Immers, het moge zelfs gezegd worden dat de bijzonder schrijnende omstandigheden tussen moeder en dochter waarbij de thans nog steeds minderjarige dochter met een ernstige verstandelijke beperking geconfronteerd werd met ook nog eens haar moeder die tevens fysiek gehandicapt uit haar CVA is gekomen waarbij zij dit aan het ziekenhuisbed heeft meegemaakt, juist noopt tot het stellen dat tussen deze twee personen net een nog noodzakelijkere band ontstaan is.

De bestreden beslissing zoals deze nu voorligt rekening houdende met alle omstandigheden, dewelke nochtans uiteen werden gezet in de bijhorende motivatie, is niet anders dan kennelijk onredelijk.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van alle juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In deze dient vastgesteld te worden dat wat betreft het eerste onderdeel van de in het geding zijnde aanvraag er werd gesteld dat ongedateerde foto's, een schrijven van L. V. (...) en V. (...) niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van affectieve en financiële band.

Dit terwijl uit het administratief dossier en de bijhorende motivatie blijkt: dat moeder en dochter al jarenlang aan verweerster bekend zijn, dat er een gezinsleven is van bij geboorte, dat ook duidelijk op de foto's moeder en dochter door de jaren heen te zien zijn, dat door de mentale beperkingen een organisatie heeft vastgesteld dat men duidelijk werd opgevangen bij huisbezoek, dat door dit alles de motivering in de bestreden beslissing aldus niet uitgaat van alle juiste en correcte gegevens dewelke aan verweerster bekend zijn en dat indien dit wel zou voorgevallen zijn, er een andersluidende beslissing kon gevallen zijn.

Dat minstens niet gekend is, hoe, of en op welke manier deze gekende gegevens dan wel bij de beslissing betrokken werden. Dat in alle geval de huidige genomen beslissing gezien alle gekende gegevens, kennelijk onredelijk is.

Dat het bovendien gekend is aan verweerster dat vanaf een bepaalde periode L. (...) werd geplaatst door de mentale achterstand en dat ook haar moeder bovenop de handicap een herseninfarct heeft opgedaan waardoor zij compleet afhankelijk is.

Dat het te meer kennelijk onredelijk is dan in het kader van deze gegevens te stellen dat het voorgaand gezinsleven niet zou optellen (zie ook de rechtspraak van het EHRM zoals hierboven geciteerd) tegen het feit dat het contact geattesteerd door o.a. L. V. (...) onvoldoende is. Dat bij zulke beoordeling daarvan het niet kan gekend zijn hoe, of en op welke manier verweerster dan wel rekening gehouden heeft met de omstandigheden van plaatsing van het kind door beperking en opgelopen CVA van de moeder.

Het gegeven dat er voorts geen financiële bewijzen werd voorgelegd kan tevens de bestreden beslissing niet schragen nu zoals gesteld art. 40ter Vw. niet als vast criterium instelt dat tevens en in alle gevallen er een financiële band dient te bestaan. In deze werd door de CVA en de mentale retardatie, mevrouw E. M. (...) onder bewind geplaatst en haar dochter door de mentale beperking in een verzorgingsinstelling voor minderjarigen zodat financiële stromen in zulke situatie ook niet pertinent of ter zake dienend zijn (RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

In dezelfde zin kan gewezen worden op het gegeven dat de bestreden beslissing geen repliek biedt op het feit dat eveneens humanitaire omstandigheden werden aangehaald en de aanvraag evenzeer een aanvraag betreft op grond van art. 9 j. 9bis waartoe ook de vrijstelling van de retributie werd voorgelegd en alle benodigde stukken hiervoor.

De ingediende aanvraag motiveerde in het tweede onderdeel op alle punten daarvoor nodig:

“Voor zover als nodig kan worden opgemerkt dat intussen ook wat betreft de gevraagde ondergeschikte toepassing van art. 9 j. 9bis Vw. tevens de vrijstelling werd bekomen (stuk 3) (...)

Voor mevrouw E. M. M. (...) wordt een identiteitsbewijs gevoegd (stuk 4). (...).

Mevrouw E. M. M. (...) is geboren in ons land en heeft er sinds haar kindertijd steeds verbleven.

Zij is van bij de geboorte ernstig mentaal gehandicapt. In het ouderlijke milieu van mevrouw E. M. M. (...) en haar broers/zussen waren niet de nodige capaciteiten voorhanden zodoende dat alle kinderen reeds van jonge leeftijd aan plaatsingsmaatregelen werden onderworpen. De ouders van mevrouw E. M. M. (...) bezitten immers eveneens de Belgische nationaliteit.

Mevrouw E. M. M. (...) is op 2 oktober 2001 zelf moeder geworden van een thans nog minderjarig kind met de Belgische nationaliteit hetwelk eveneens ernstig gehandicapt is en in een speciale voorziening daartoe verblijft te Brussel (centrum L. V. (...)) (zie boven).

Verzoekster blijkt evenwel steeds te hebben beschikt over geldig verblijf in ons land. Dit werd nog bevestigd op 8 december 2006. Evenwel werd op 20 juni 2018 een tegenovergestelde beslissing genomen. Een procedure tegen deze beslissing is momenteel hangende.

Hoewel mevrouw E. M. M. (...) er dan ook van overtuigd is dat zij verblijf kent, heeft zij ingevolgde de bovenstaande beslissing en de hangende procedure daaromtrent wel nog het vereiste belang om huidige aanvraag in te dienen.

Bovenop de toestand waarin zij zich reeds bevond, heeft zij een herseninfarct gekregen waardoor zij bovendien op heden in een zeer schrijnende toestand zit (stuk 1 en stuk 6).

Het wordt door alle betrokken instanties niet in twijfel getrokken dat zij in feite dient overgebracht te worden naar een gespecialiseerd centrum (stuk 6). Zij is zwaar hulpbehoevend en is voor alles volledig afhankelijk van andere personen (stuk 1).

Zoals hierboven reeds aangekaart is de volledige familie van mevrouw dan ook Belg, inclusief haar tante op wie mevrouw E. M. (...) dient te steunen en van wie zij thans ook afhankelijk is (stuk 1, 5 en 6 en zie ook stuk 3 vanwege de tante S. E. M. (...)).

Gegeven de bovenstaande elementen, verzoekt mevrouw E. M. (...) dan ook aan uw diensten bij de beoordeling van haar aanvraag in voorkomend geval deze tevens als het nodig blijkt te zijn te bekijken

in het licht van art. 9 Vw (uiterst ondergeschikt art. 9bis Vw.) waarop mevrouw E. M. (...) zich dan ook ondergeschikt beroept en eveneens de aanvraag wenst te formuleren bij deze.

Dit gegeven het feit dat hier een situatie betreft die onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM en art. 3 EVRM valt.

Het is duidelijk dat om diezelfde reden de aanvraag van mevrouw hier wordt ingediend, zij bevindt zich in een situatie van overmacht (stuk 1) waardoor zij sowieso op ons grondgebied is.

Dit daar gelaten is het duidelijk dat ook de medische toestand van mevrouw iets anders niet toelaat (stuk 1 en 6). Zij dient in feite naar een gespecialiseerd centrum op ons grondgebied te kunnen gaan (stuk 6). Zij is zwaar hulpafhankelijk en haar tante waarop zij steunt is eveneens Belg. Ook haar minderjarige dochter, net zoals de rest van de familie is overigens Belg (stuk 5 en 6).

Er werd tot slot een professionele bewindvoerder over de persoon en de goederen van mevrouw toegevoegd met kantoor te Oostkamp (stuk 1).

De humanitaire situatie in dit dossier is zodanig dat elke andersluidende beslissing strijdig zou zijn met de aangehaalde artikelen van internationaal recht.

Gezien wat voorafgaat, verzoek ik u dan ook, in naam van mevrouw M. E. M. (...) om de aanvraag in haar hoofde op grond van art. 40bis j. 40ter Vw., ondergeschikt artikel 9 j. 9bis Vw., positief te willen beoordelen." (stuk 8, eigen onderlijning en vetdruk).

Het gegeven dat de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een motivatie hieromtrent bevat schendt art. 62 Vw. en wat betreft dit onderdeel de formele motiveringsplicht wegens volledig gebrek aan motivering omtrent de ingeroepen humanitaire omstandigheden noch formuleert verweerster de grondslag of redenen waarop zij zich beroept om op dit onderdeel van de aanvraag niet te moeten antwoorden wanneer vastgesteld wordt dat deze bij de aanvraag expliciet wordt ingeroepen.

Betreffende het eerste onderdeel worden dan ook de artikelen 40bis j. 40ter j. 42 j. 62 Vw j. de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel geschonden geacht, dit onverminderd de verwijzing naar de schending van art. 19 Vw j. art. 1-7 KB 7 augustus 1995.

Betreffende het tweede onderdeel worden de artikelen 9 j. 9bis j. 62 Vw. j. de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel geschonden geacht.

Omwille van deze redenen wordt om de vernietiging van de bestreden beslissing verzocht."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 9, 9bis, 19, 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1-7 van het KB van 07.08.1995, van de Omzendbrief van 05.02.1996, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, evenals van het vertrouwens- en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij betoogt dat niettegenstaande zowel haar mentale handicap als de handicap van haar minderjarig kind (verstandelijke beperking), zij steeds samen werden opgevangen door de familie en aldus steeds samen zijn geweest. Er zou geen rekening gehouden zijn met het geheel van elementen uit het dossier. Zij stelt dat aangezien zij onder bewind is geplaatst en haar dochter in een verzorgingsinstelling, de financiële stromen in zulke situatie ook niet pertinent of ter zake dienend zijn. Artikel 40ter zou niet als vast criterium stellen dat er een financiële band dient te zijn. De bestreden beslissing zou verder geen repliek bieden op de humanitaire elementen die werden aangehaald, waardoor de aanvraag eveneens een aanvraag betreft op grond van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 9, 9bis, 19, 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1-7 van het KB van 07.08.1995, van de Omzendbrief van 05.02.1996, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt dat er geen fair balance toets conform artikel 8 EVRM werd uitgevoerd, niettegenstaande zij uitdrukkelijk humanitaire elementen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingeroepen. Zij verwijst verder naar haar medische toestand en voert een schending aan van artikel 3 EVRM.

Beide middelen zullen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, twee onderscheiden procedures zijn waarvoor verschillende regels en voorwaarden gelden. Verzoekster kan niet aan de hand van één verzoekschrift zowel aan aanvraag 19ter als een aanvraag 9bis indienen. De brief d.d. 13.08.2018 van verzoeksters raadsman gericht aan het Bestuur kan derhalve niet aanzien worden als een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster thans verwijst naar haar medische toestand en een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoekster daartoe, conform artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen kan indienen bij het Bestuur.

Verzoekster dient in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf om zowel humanitaire als medische redenen, de daartoe geëigende procedures te volgen.

Verzoekster diende op 27.07.2018, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar minderjarige dochter.

De thans bestreden beslissing werd gesteund op de artikelen 40bis §2, eerste lid, 4° en 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit die wetbepaling kan onder meer worden afgeleid dat de bloedverwant in opgaande lijn die de minderjarige Belg wenst te vervoegen, die Belg moet begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet stelt immers:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.”

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)”

Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de referentiepersoon een minderjarige Belg is. Tevens wordt niet betwist dat verzoekster de moeder van het betrokken kind is. Verder erkent de gemachtigde met betrekking tot de voorwaarde van het “begeleiden [van de Belg] of zich bij hem voegen” in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn. Hij oordeelt wel dat het aan verzoekster toekomt om te bewijzen dat zij een minimum aan affectieve banden onderhoudt met de referentiepersoon en daarvan bewijzen overlegt. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift niet dat het Bestuur de voorwaarde van het voormelde artikel 40ter, § 2, 4° op die manier kan interpreteren.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het feit dat het Bestuur oordeelde dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten de affectieve (en de financiële) band tussen verzoekster en haar Belgische dochter onvoldoende bewezen is. Volgens de bestreden beslissing is de affectieve en financiële band tussen verzoekster en de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Verzoekster brengt tevens geen bijkomende documenten aan waaruit zou kunnen blijken dat zij en de referentiepersoon nauwere affectieve banden zouden onderhouden. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande verwezen naar het schrijven van ‘L. V. (...)’ d.d. 29.06.2016 waaruit blijkt dat verzoekster op 11.07.2016 een afspraak had om haar dochter te bezoeken. Er wordt in de bestreden beslissing verder verwezen naar de ongedateerde foto’s waaruit evenmin een affectieve band kan worden afgeleid, hetgeen niet door verzoekster wordt betwist.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met het geheel van het dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur rekening gehouden heeft met alle door verzoekster bij de aanvraag ingediende stukken en documenten.

Beide middelen zijn ongegrond.”

3.3.1. Verzoekster werpt op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van “het vergezellen” en “het zich voegen bij”. Verzoekster laat gelden dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) volgt dat de band tussen ouder en kind wordt vermoed en slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden aangenomen dat er geen sprake meer zou zijn van enige band op welke manier dan ook, ook niet indien contacten slechts af en toe zouden plaatsvinden. Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de zaken Ciliz/Nederland van 11 juli 2000 en Serife Yigit/Turkije van 2 november 2010. Verzoekster voert verder aan dat de verwerende partij wel bekend is met haar schrijnende situatie. Verzoekster laat gelden zij steeds verblijf heeft gehad en volgens haar thans nog steeds zou moeten hebben, dat zij steeds met haar kind is geweest tot bepaalde omstandigheden, waarna beiden terug werden opgevangen door de familie tot aan de opname van de referentiepersoon in L.V. en de situatie bijkomend is bemoeilijkt door het cerebrovasculair accident van verzoekster. In deze omstandigheden meent verzoekster dat de bestreden beslissing disproportioneel hardvochtig is, niet strookt met de inhoud van het administratief dossier en de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorkomt. Verzoekster voert aan dat uit het administratief dossier blijkt dat zij en haar dochter de verwerende partij al jarenlang bekend zijn, dat er een gezinsleven is vanaf de geboorte, dat op de foto’s moeder en dochter doorheen de jaren te zien zijn en dat een organisatie heeft vastgesteld dat men duidelijk werd opgevangen bij

huisbezoek. Verzoekster laat gelden dat indien de gemachtigde zou zijn uitgegaan van alle juiste en correcte gegevens er een andersluidende beslissing zou zijn genomen. Verzoekster laat gelden dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid hoe, of en op welke manier de gemachtigde er rekening mee heeft gehouden dat de referentiepersoon in een centrum verblijft omwille van haar beperking en het opgelopen cerebrovasculair accident van verzoekster. Verzoekster voert nog aan dat het gegeven dat er geen financiële bewijzen werden voorgelegd de bestreden beslissing niet kan schragen omdat artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vast criterium instelt dat er in alle gevallen een financiële band dient te bestaan. Verzoekster stipt aan dat zij omwille van haar cerebrovasculair accident en haar mentale retardatie onder voorlopig bewind werd geplaatst en haar dochter omwille van haar mentale beperking in een verzorgingsinstelling verblijft zodat financiële stromen in zulke omstandigheden niet pertinent of ter zake dienend zijn.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 *De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° (...)

(...)”

§ 3 (...)

§ 4 (...)”

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1). Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de

gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan de gemachtigde, ook al voorziet artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen van” of “het zich voegen bij” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig ‘gezinsleven’ vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Het gezinsleven eindigt evenmin indien een kind in de pleegzorg wordt opgenomen (EHRM 27 juni 1996, nr. 17383/90, Johansen v. Noorwegen, § 52).

3.3.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en haar Belgisch minderjarig kind niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. De notie "begeleiden" of "zich bij hem voegen", zoals opgenomen in voormelde bepaling, hoewel dit geen samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomt bewijzen aan te brengen dat zij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen overlegt van een financiële en affectieve band met het kind in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er een affectieve en financiële band met de referentie-persoon zou bestaan:

- ongedateerde foto's: louter enkele ongedateerde foto's kunnen geen affectieve band bewijzen.

- schrijven 'L. V. (...)' dd. 29.06.2016, de instelling waar de referentiepersoon verblijft, waaruit blijkt dat betrokkene op 11 .07.2016 een afspraak had om haar dochter te bezoeken.
- schrijven S.-V. (...) vzw dd. 22.01.2018: uit dit document blijken geen contacten tussen betrokkene en de referentiepersoon

Louter op basis van de voorgelegde documenten is de affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit een financiële band zou blijken."

Thans betwist verzoekster niet dat zij niet met de referentiepersoon samenwoont. De gemachtigde van de bevoegde minister geeft evenwel in de bestreden beslissing aan dat "(d)e notie "begeleiden" of "zich bij hem voegen", zoals opgenomen in voormelde bepaling, (...) geen samenwoning hoeft te zijn".

Gelet op de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM waaruit volgt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld en in acht nemend de gezondheidstoestand van zowel verzoekster als van de referentiepersoon komt het de Raad kennelijk onredelijk voor om enkel in rekening te brengen dat "louter enkele ongedateerde foto's (...) geen affectieve band (kunnen) bewijzen", een "schrijven 'L. V. (...)' dd. 29.06.2016, de instelling waar de referentiepersoon verblijft, waaruit blijkt dat betrokkene op 11 .07.2016 een afspraak had om haar dochter te bezoeken" en uit het "schrijven S.-V. (...) vzw dd. 22.01.2018: (...) geen contacten tussen betrokkene en de referentiepersoon (blijkt)" om vervolgens te concluderen dat "(l)outer op basis van de voorgelegde documenten (...) de affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen (is)." Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde oog heeft gehad voor de bijzondere omstandigheden die deze zaak kenmerken, zijnde enerzijds het verblijf van de referentiepersoon in een centrum voor personen met een mentale beperking en anderzijds het door verzoekster opgelopen cerebrovasculair accident, zoals verzoekster terecht opmerkt en dit in het licht van de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Verzoekster had nochtans in haar aanvraag gewezen op de gezondheidstoestand van haar dochter en van zichzelf. Er kan moeilijk worden betwist dat de gezondheidstoestand van verzoekster en van de referentiepersoon de bewijslast in casu bemoeilijkt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet in twijfel trekt dat verzoekster en de referentiepersoon op de voorgelegde foto's worden afgebeeld en dat daaruit ontmoetingen blijken. Gelet op de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM waaruit volgt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld komt het de Raad kennelijk onredelijk voor om twee duidelijk recente foto's aan de kant te schuiven louter omdat ze ongedateerd zijn. Het gegeven dat de foto's ongedateerd zijn doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon op deze foto's zijn afgebeeld en dat daaruit blijkt dat zij elkaar ontmoeten en een band hebben. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom ongedateerde foto's geen bewijs van een affectieve band kunnen uitmaken, de gemachtigde poneert dit zonder meer. Op dit punt wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Bovendien lijkt de gemachtigde uit het oog te verliezen dat verzoekster niet "louter" enkele ongedateerde foto's heeft voorgelegd om de band met haar kind te bewijzen, maar ook een bewijs van afspraak voor een bezoek van de moeder aan de dochter.

In dit verband wordt het volgende overwogen: "schrijven 'L. V. (...)' dd. 29.06.2016, de instelling waar de referentiepersoon verblijft, waaruit blijkt dat betrokkene op 11.07.2016 een afspraak had om haar dochter te bezoeken." Ook in dit verband wordt vervolgens enkel gemotiveerd dat "Louter op basis van de voorgelegde documenten is de affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen".

Gelet op de hoger toegelichte gebrekkige motivering over de voorgelegde foto's in het licht van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM, de niet betwiste afspraak tot bezoek tussen verzoekster en de referentiepersoon en gelet op de omstandigheid dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde oog heeft gehad voor de gezondheidstoestand van verzoekster en van de referentiepersoon en de mogelijke implicaties hiervan op de bewijsvoering, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor om "(l)outer op basis van de voorgelegde documenten" te concluderen dat "de affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen (zijn)."

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven in het eerste en het tweede middel tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3.3.4. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat verzoekster in haar verzoekschrift niet betwist dat het bestuur de voorwaarde vermeld in artikel 40ter, § 2, 4° van de vreemdelingenwet zo kan invullen dat het aan verzoekster toekomt om aan te tonen dat zij een minimum aan affectieve banden met de referentiepersoon onderhoudt en zij hiervan de bewijzen dient voor te leggen.

De verwerende partij kan niet worden bijgetreden. Immers zet verzoekster in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 40ter Vw stelt de gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind in, dit artikel voorziet evenwel niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het ‘vergezellen van’ of het ‘zich voegen bij’.

Conform art. 8 EVRM houdt dit in dat dit uiteraard geldt voor ouders die een gezinsleven reeds van bij het begin van het leven van hun kind hebben (RvV 29 augustus 2018, nr. 208.378).

Eveneens volgt uit art. 8 EVRM dat in die zin de band tussen ouder en kind wordt vermoed (RvV 29 augustus 2018, nr. 208.378) en slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou kunnen aangenomen worden dat er geen enkele sprake meer zou zijn van enige band, op welke manier dan ook, ook niet indien contacten slechts af en toe zouden plaats vinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland en EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije).”

Verzoekster onderstreept dat volgens haar uit artikel 8 van het EVRM volgt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn kind wordt vermoed en er slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aangenomen kan worden dat er geen enkele sprake meer zou zijn van enige band. Hieruit kan niet worden geconcludeerd zoals de verwerende partij doet, dat verzoekster zich zou aansluiten bij de interpretatie van het begrip *“hen begeleiden of zich bij hen voegen”* zoals het door de gemachtigde in de bestreden beslissing werd ingevuld.

Daarnaast stelt de verwerende partij vast dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster onvoldoende de affectieve en de financiële banden met haar dochter heeft bewezen. De verwerende partij werpt op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het schrijven van L. V. van 29 juni 2016 en naar ongedateerde foto's waaruit niet blijkt dat er een affectieve band werd aangetoond. De verwerende partij werpt op dat dit door verzoekster niet wordt betwist. In strikte zin betwist verzoekster niet dat de door haar bijgebrachte foto's ongedateerd zijn. Verzoekster betwist evenwel dat uit de door haar naar voren gebrachte documenten en rekening houdend met de bijzondere omstandigheden die deze zaak kenmerken, met name het verblijf van de referentiepersoon in een centrum voor personen met een mentale beperking enerzijds en haar cerebrovasculair accident anderzijds volstaan om de gezinsband tussen haarzelf en haar kind, die volgens artikel 8 van het EVRM in principe wordt verondersteld, in vraag te stellen. De verwerende partij gaat hieraan voorbij.

De verwerende partij laat verder gelden dat waar verzoekster verwijst naar haar medische toestand zij daartoe conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen.

Zieke vreemdelingen hebben zoals de verwerende partij aangeeft de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde oog heeft gehad voor de bijzondere omstandigheden die deze zaak kenmerken, zijnde enerzijds het verblijf van de referentiepersoon in een centrum voor personen met een mentale beperking en anderzijds het door verzoekster opgelopen cerebrovasculair accident, zoals verzoekster terecht opmerkt en dit in het licht van de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de gezinsband tussen een

ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Ten slotte voert de verwerende partij nog aan dat verzoekster niet aantoont dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het geheel van het dossier. Volgens de verwerende partij blijkt uit de bestreden beslissing dat het bestuur rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bij haar aanvraag ingediende stukken en documenten.

De verwerende partij kan hierin niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde oog heeft gehad voor de bijzondere omstandigheden die deze zaak kenmerken, zijnde enerzijds het verblijf van de referentiepersoon in een centrum voor personen met een mentale beperking en anderzijds het door verzoekster opgelopen cerebrovasculair accident, zoals verzoekster terecht opmerkt en dit in het licht van de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Verzoekster had nochtans in haar aanvraag gewezen op de gezondheidstoestand van haar dochter en van haarzelf.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET